

קליפת עולם איננה

ונאמר שיש בתיים ועצים ודרכים ומבצר וחילים השומרים על המבצר ומלכים שבתוך המבצר ושרים סביב המלכים ודרכים המובילות לעיר שבה מבצר וסביבו בתיים ודרכים ועצים ואנשים הולכים בדרךים ומדברים ומגיעים מבית אל בית ואל המבצר וחלקם חילים וכל זה נאמר ונאמרו גם עוד דברים. אבל קלפת האדמה דקה ותחתיה חם עז ונוזלים מתערבלים והברזל נמס והאבן מתפוררת ומתכת וחרבות ברזל אינן שם כי התכו למי מתכת לוחטים. והלוחות זעים ונעים כל העת ומתנגשים זה בזה, והרים קמים ונופלים והלכה זורמת אל מעל הלוחות והאדמה ולעתים עיר נעלמת ולעתים האנשים אתה נעלמים תחת האפר או סתם נעלמים. ולעתים מבצר נופל. ולעתים מבצר נותר גם לאחר שעיר ואנשים ודרכים מתפסות באפר, נבלעות בין לוחות האדמה. וקלפת העולם נחדרת לעתים וקלפת העולם מקיפה עולם. והאדם שאבד עולמו הבקר, ומי שנחדר ביתו בליה, ומי שהכה ומי שהמיתוהו אחרים. קלפת עולם איננה.

עזה ועוד

הדם נשטף במים והידיים נקיות. ילד עדיף על ילד אחר. ילדה עדיפה על ילדה אחרת. חיל עדיף. אחרי כל זה ראו את כל מה שעבר עלינו וכל מה שעלינו לעשות עתה. סבל ילד אחד על סבל ילד אחר. שבועות היו הלוחמים עומדים וממתנינים ולבסוף קרה מה שקרה. שנים עברו ועברו והכל יזכר. כיצד יזכר. יזכר כך. היינו קרבנות וקמים עלינו וקמו עלינו ויקומו עלינו. חשש שלום ממשיך כך כלנו נותרנו נושאים משא. לזכר. לזכר את שהיה. ומה יהיה. מה ישמר, דבר לא ישמר מלבד איש ועוד איש וכמוכן, ילדים. לא היתה בררה. אבל אנחנו לבד אומרים ואמרנו ונאמר.

מסובך מאוד

עד לכאן הצבא הגיע אז, ומכאן העצים ישנים מדי והעשב מסתבך. מסבך מאוד. חיים שאינם מתחדשים עוד. אלא מתנגשים זה בזה, עץ בעשב, איש באשה, דו גלגלי במכונית. אנו זקוקים לאדמה פשוטה ונצחון. חיים יתחדשו תחת אדמה פבושה ויהיו לשבילי אופנים, מכנסים צמודים וצבעים בוהקים. ויצויבות. שבילי אופנים יחדרו יערות, צבעים בוהקים יבהקו. צפיריים יכחדו. עורבים במרכזי ערים. יונים יסמלו שלום. יונים יסמלו פסל מכתם. סלע מסמן נקדת עצירת צבא נשפחת. אך הצבא לא ישכח לעולם. שמות רחובות, שמות בנינים, לוחות על לוחות וספרי זכרון. כל זה לא חשוב עכשו. זה היה רק השליש הראשון. בהמשך שביל אופנים אחד. פסל אחד. סלע אחד. יונה אחת. ויש לבחור בין סלע נשכח שסמן פעם לבין עץ ישן מדי. שביל האופנים עבר יעבר. וצבעים בוהקים מכנסים צמודים יבהקו בו בבקר שבת. גם בחג. הסבוך הכואב יוסר. מה היה כאן קדם, לא ישאל אף אחד. אף אחד לא שואל מה היה לפני שביל האופנים. צבעים בוהקים יספקו מחסה מהקר. שביל אופנים זה יתפרש עד האפק, יתעקל בעקולים, יתרום בעליות וינחת ממורדות ההרים. ראו את האופנים, ראו את המכנסים הצמודים. והנה, הם חונים כאן ליד בית הקפה. מדברים על העליות. לזה הפוך ולזה קצר, לזה עוגה כי מגיע לו אחרי כל מה שעבר. הם לא רק גברים, הם לא רק בצבע אחד. הם אנחנו. ומגיעה לנו העוגה, מגיע לנו הפוך וקצר וסחוט במקום. מגיע לנו אחרי מה שעברנו. הכל היה מסבך אז. הכל היה מסבך עד הבקר. בקר שבת. בקר של חג. השביל פונה ימינה, משמאל סלע לסמן את מקום עצירת הצבא. אז ועתה, אדמה פשוטה, נצחון העבר. מכנסים צמודים ועוגה. שלושה שלישיים. מגיע לנו, את כל זה עברנו.